

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący)

SSN Wiesław Koziół (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **K. G.**

oskarżonego z art. 178a k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 26 września 2023 r., w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 13 września 2022 r., sygn. akt VIII K 643/22

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w Toruniu do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

K. G. został oskarżony o to, że w dniu 6 czerwca 2022 r. o godz. 3:00 w T. na ul. G. kierował pojazdem mechanicznym marki O. w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości (badania wykonano urządzeniem do oznaczania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu: godz. 03:02 - 0,36 mg/l, godz. 03:18 - 0,34 mg/l, godz. 03:20 - 0,36 mg/l), tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

Po rozpoznaniu tej sprawy, Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 13 września 2022 r., sygn. akt VIII K 643/22:

1. uznając, iż K. G. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego występki z art. 178a § 1 k.k., zaś jego wina oraz społeczna szkodliwość popełnionego czynu nie była znaczna, na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k., warunkowo umorzył postępowanie na okres dwóch lat próby;
2. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 3 k.k. orzekł wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych z wyłączeniem pojazdów dla których wymagane jest prawo jazdy kategorii T na okres dwóch lat;
3. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. orzekł wobec K. G. świadczenie pieniężne w wysokości 3000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w W.;
4. zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 zł opłaty sądowej oraz kwotę 70 zł tytułem pozostałych wydatków poniesionych w sprawie (k. 44).

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron postępowania i uprawomocnił się w dniu 21 września 2022 r., bez postępowania odwoławczego (k. 45).

Od tego wyroku kasację na niekorzyść oskarżonego K. G. złożył Prokurator Generalny, **zarzucając** rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 66 § 1 k.k., polegające na warunkowym umorzeniu postępowania karnego przeciwko K. G., pomimo braku określonej w tym przepisie przesłanki uprzedniej niekaralności sprawcy za przestępstwo umyślne, albowiem oskarżony był już wcześniej karany za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. Podnosząc ten zarzut, **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Toruniu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna w rozumieniu art. 535 § 5 k.p.k., albowiem zaskarżony nią wyrok Sądu Rejonowego w Toruniu został wydany z rażącym naruszeniem prawa materialnego opisanym w jej zarzucie.

Według systematyki Kodeksu karnego warunkowe umorzenie postępowania jest jednym ze środków związanych z poddaniem sprawcy próbie. Wszystkie te

środki, ujęte w rozdziale VIII k.k., mają charakter fakultatywny, co oznacza, iż nawet w przypadku zaistnienia ustawowych przesłanek do ich orzeczenia sąd nie ma obowiązku ich stosowania wobec sprawcy czynu zabronionego. Przepis art. 66 k.k. określa materialne i formalne przesłanki warunkowego umorzenia postępowania, których dopiero łączne spełnienie umożliwia zastosowanie przez sąd tej instytucji. Wśród tych przesłanek przepis ten wymienia warunek uprzedniej niekaralności sprawcy za przestępstwo umyślne. W orzecznictwie Sądu Najwyższego, wskazuje się, iż ten warunek ma charakter bezwzględny i nie zależy od stanu wiedzy sądu orzekającego o warunkowym umorzeniu postępowania (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 5 października 2006 r., sygn. akt II KK 17/06, R – OSNKW 2006, poz. 1873; z dnia 8 kwietnia 2009 r., sygn. akt IV KK 408/08, Legalis; z dnia 1 października 2008 r., sygn. akt V KK 238/08, R – OSNKW 2008, poz. 1955; z dnia 6 listopada 2014 r., sygn. akt. III KK 180/14, Legalis; z dnia 1 czerwca 2016 r., sygn. akt V KK 61/16, Legalis; z dnia 27 czerwca 2018 r., sygn. akt III KK 432/17, Legalis).

W niniejszej sprawie, Prokurator Generalny trafnie wskazuje, że z danych o karalności, jasno wynika, iż K. G. figuruje w kartotece Krajowego Rejestru Karnego jako osoba **karana za umyślne przestępstwo z art. 209 § 1 k.k., a wyrok skazujący go za to przestępstwo uprawomocnił się w dniu 1 września 2022 r.**, czyli przed wydaniem przez Sąd Rejonowy w Toruniu wyroku z dnia 13 września 2022 r., sygn. akt VIII K 643/22, który został zaskarżony kasacją. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podnosi się, iż przesłanka uprzedniej niekaralności za przestępstwo umyślne dotyczy prawomocnych skazań, które miały miejsce do dnia orzekania w przedmiocie warunkowego umorzenia postępowania (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 1 października 2010 r., sygn. akt 141/10, Legalis; z dnia 17 maja 2016 r., sygn. akt III KK 28/16, Legalis)

W tej sytuacji bezspornym jest, iż Sąd Rejonowy w Toruniu postępowaniu w sprawie o sygn. akt sygn. akt VIII K 643/22, rażąco naruszył przepis art. 66 § 1 k.k. i to uchybienie w sposób istotny wpłynęło na treść wydanego przez ten Sąd wyroku z dnia 13 września 2022 r., mocą którego warunkowo umorzono postępowanie karne wobec K. G., ponieważ wydanie wyroku warunkowo umarzającego postępowanie karne w stosunku do osoby uprzednio karanej za popełnienie umyślnego przestępstwa nie jest prawnie dopuszczalne.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 537 § 2 k.p.k. i art. 535 § 5 k.p.k., orzekł jak w wyroku.

[ms]

